

[Miljøministeren]

given sag, og få svar. Såfremt der ikke er tilfredshed med dette svar, må man enten gå videre, eller også må man afsætte vedkommende, der er ansvarlig. Det er en helt, helt forkert udgang af denne debat at mene, at den enkelte embedsmand i et ministerium kan anvendes efter forgodtbefindende. Om man kender vedkommende eller ikke kender vedkommende, kan aldrig være afgørende for, hvad vi får frem i folketinget om en given sag. Det kan ikke være forudsætningen, når det gælder om at skaffe sig den fornødne viden herinde.

Den fg. formand (Arentoft):

Vi fortsætter så med ordførerne i anden omgang.

Camre (S):

Hr. Bolvig sagde i sit indlæg her, at denne sag var de miljøbevidste partiers forsøg på at få socialdemokraterne til at leve op til deres ansvar. Jeg må sige til hr. Bolvig, at det er en fremstilling af denne sag, jeg ikke kan acceptere, og jeg er sikker på, at alle andre end det eller de to partier, som hr. Bolvig åbenbart regner til miljøbevidste, heller ikke vil kunne godtage denne fremstilling af, hvad der er sket.

Til hr. Waldorff vil jeg gerne sige, at jeg takker meget for tilbuddet om at smage på hans vandprøve. Jeg er bekendt med, at der ikke er tilladelse til vandudvinding i området, og jeg må sige til hr. Waldorff: jeg var helt bekymret, da betjenten gik væk med glasset – af frygt for, at han skulle hælde det i vasken, for efter min vurdering af indholdet burde det nærmest være sendt til Kommunekemi.

Jeg vil sige til hr. Waldorff i øvrigt, at det er måske en forenkling af sagen at sige, at vi ved det samråd, der fandt sted i miljøudvalget, var uenige om, hvorvidt depoterne skulle fjernes. Det samråd fandt sted den 18. februar. Den rapport fra miljøstyrelsens havforureningslaboratorium, som anbefaler fjernelse, er dateret den 8. marts. Jeg synes, jeg må gentage, hvad jeg har givet udtryk for ved tidligere lejligheder, at det ville være urimeligt, før man havde undersøgt problemet, at beslutte, hvad der skulle gøres ved det. Det var den holdning, som flertallet i udvalget havde ved samrådet den 18. februar.

Jeg må sige til fru Margrete Auken, at jeg ikke rigtig forstod alt, hvad hun sagde i det sidste indlæg – det kom sådan lidt hakket i småstykker – men det var noget med, at nu var det klart dokumenteret, at vi ikke kunne få at vide, hvad der står i »den rapport«. Jeg ved ikke, hvad det er for en rapport, vi ikke klart kan få at vide, hvad der står i, men hvis det er den 27 sider lange rapport fra miljøstyrelsens havforureningslaboratorium, som er dateret den 8. marts, er den mig bekendt på vej til udvalget, hvis den ikke allerede er omdelt.

Må jeg sige til fru Margrete Auken, at der er jo offentlighed i forvaltningen, og enhver borger – uanset om vedkommende er medlem af folketinget eller ikke – er i sin gode ret til at komme ind og få papirer og dokumenter i denne sag.

Fru Margrete Auken kritiserede meget stærkt, at jeg – forstod jeg – som formand for miljøudvalget havde forsinket og forhindret, at denne sag blev oplyst. Det drejede sig specielt om et samråd, som var blevet forsinket. Begæringen om samrådet blev fremsat ikke af fru Margrete Auken, men af mig den 29. januar. Nogle dage efter fremsatte fru Margrete Auken – som ikke var bekendt med anmodningen – et lignende ønske. Samrådet blev afholdt den 18. februar. Jeg må have lov til at sige, at et samråd drejer sig altså om at få ministeren op i udvalget og redegøre dybtgående for nogle spørgsmål. Da vi afsendte samrådsanmodningen til ministeren, havde ministeren ikke de oplysninger, idet de undersøgelser, han skulle give oplysninger om, ikke forelå. Jeg kan ikke forstå, at et medlem af folketinget vil sige: vi stiller et samrådspørgsmål den ene dag, og nogle få dage efter skal ministeren komme i samråd, uanset om ministeren er i stand til at give et sagligt og omfattende svar på det, der spørges om.

Der er blevet stillet, som jeg sagde, 34 spørgsmål. De 25 spørgsmål blev stillet den 24. marts af fru Margrete Auken. For at man her kan have et indtryk af, hvilke væsentlige ting det drejer sig om, vil jeg ikke undlade at citere bare et lille stykke af et spørgsmål vedrørende en i 1956 – altså for 25 år siden – verserende sag. Det lyder:

»Kan det oplyses, hvor meget kviksølv der fra brugte tromler på den gamle fabriksgrund i støvform blev blæst ud over Limfjorden, og